

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εικοστή Ὀκτωβρίου καὶ τρίτη,
ὁ ντουινιάς μὲ τοὺς ἄθλους μας φρίττει.

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἐνενηνία σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ἴστων ψεύτη τὸν ντουινιά

Ἐξακόσια λογαριάζω κί' ἑξοβήκοντα κί' ἑννιά,
πάνε κί' ἔρχονται βασιόλα μὲς ἴστίς δόξης τὴν γωνιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἄγγλοι καὶ Μπόερς πολεμοῦν... τί πόλεμος κί' ἔκείνος,
φρικώδης, μυριόκερος, ὀλοφρῆμος καὶ θῆνος.
Γιὰ κῦτταξ ἴστω Λαιδουμιθ, κῦττα ἴστω Κιμπερλιῦ,
Ραχίλ τὰ τέκνα κλαιεῖ.

Ὡ σοὶ Ρωμαϊκὴ ψυχὴ τῶν πολεμάρχων πάλλε,
ὦ Μπόερς σεῖς Ἀφρικανοὶ
γιὰ τοὺς πολέμοις ἰκανοί,
ὦ Κρούγγερ, γέρο Πρόεδρε τοῦ Τρανσβαάλ μεγάλε,
ποὺ τὴν ὀράν τοῦ λίοντος τὴν βάζεις γιὰ στολιδί,
ποὺ λίνε πῶς τὸ βόλι σου περῶν καὶ δακτυλιδί,
ποῦναι τὸ χέρι σου βαρῶ,
τὸ σφρίγγος σου νεανικόν,
καὶ μοιάζεις μὲ τὸν Θεοδωρῆ
ἴστω μένος τὸ πολεμικόν.

Ὡ Τρανσβαάλ ἐπιζῆλον, πέραν τοῦ Βάαλ κράτος,
σὲ χαριετῆ κί' ὁ Φασουλῆς,
πρῶτος πολέμων σεβνταλῆς
καὶ ξυλοσπειρονάτος.

Ὡ χώρα μὲ τὰ πλοῦτή σου καὶ τὰ χρυσορυγεῖα,
οὐκαι γιὰ σίνα συμφορὰ καὶ μαύρη δυστυχία,
ὡς ἤθελα νὰ πῆταγα νὰ πῆγαινα τοῦ ἴψλου
νὰ ἴω τὰς μάχας τὰς δαινιάς,
κί' ὄχι σὺν χάχαξ ἴστας κλεινάς
πρῶγοι τὰ τζιέρια μου γιὰ πῆδημα τοῦ φύλλου.

Ἐμπρός, παιδιὰ, τί κάθισθε;... ἴστω Τρανσβαάλ τρεχάτε,
ποὺ πόλεμος βρυγάται.

ἴστω Τρανσβαάλ, ἴστω Τρανσβαάλ, τῆς γλώσσας σας τρυχίστε,
φετε κοντύλι καὶ χαρτί τὰ σχέδια ν' ἀρχίσετε.

Ἐμπρός κουβέντα δυνατὴ
καθημερινὴ καὶ σκόλη,

πολέμαρχοι σταυραετοί
μὲ κάπα καὶ φακίολι.

Ἄς πάψουμε γιὰ μιὰ στιγμή τῆς μιγῆας νὰ κτυπᾶμε,
μὴ τὸν καιρὸ σας χάνετε,
μὲ τὸν σταυρὸ σας κάνετε,
καὶ σηκωθῆτε ἴστω βουνά τῆς Ἀφρικῆς νὰ πᾶμε.

Βάλτε τὸ φέρι τὸ λερὸ,
φερώστε τὴν πατούνα,
ὦ Λαιδουμιθ καὶ Νεζερὸ,
Γλενκόου καὶ Μελοῦνα.

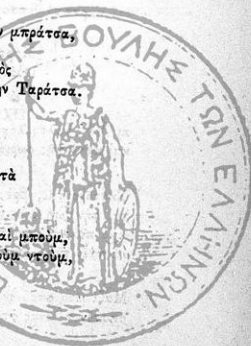
Ὡ ποταμοὶ τοῦ Τρανσβαάλ καὶ τῆς κλεινῆς Ἀγγλίας,
ὦ Βάαλ σὺ καὶ Πηνεὶ τῆς νέας Θεσσαλίας,
ὦ Ζανισμπούργ, Γκριτζόβαλι, Λοσφάκι, Κιμπερλιῦ,
ποὺ φῆμη διεσάλπτε τὰ θανάτῳ σας κλέη.

Μαίφιγγ, Σιόηροπάλουκο, καὶ Μάτι καὶ Μαγιούμπα,
ὦ Κρούγγερ καὶ Σαλιθεουρῶ
κί' ἴμμεδρεμτὴ Θεοδωρῆ
καὶ Κορβονοκαλούμπα.

Ἀφρικανίδων γυναικῶν γυμνὰ προβάλλουν μπράτσα,
σφαγῆς καὶ φρικῆς κοπετῶς,
καὶ τῶν Ἑγγλιζῶν ὁ στρατὸς
ὕποχρωρεῖ ἴστω Λαιδουμιθ καὶ φθάνει ἴστω Ταρατόσα.

Ποῖα θεάματα φρικὰ!
κτυποῦνε καὶ κτυπᾶνε,
κί' Ἑγγλιζῶν τραῦνα θωρηκτὰ
εἰς τὸν ἀέρα πᾶνε.

Βρονταῖς, ἀντάρας, μπάκι καὶ ἴμποι,
πέρτου κί' ἡ σφαιραῖς ἡ νουμῆ ντουμ,
καὶ τὰ παιδιὰ κί' οἱ γέροι
μὲ τὸ σπαθί ἴστω χέρι.

Ὡ τοῦ πολέμου τοῦ δεινοῦ,
 ποῦ χάσκουν οἱ φυγάδες,
 ἀράζουν ἴσθ' Ἐκαρμυρνοῦ
 τῶν Ἀγγλων ἢ φεργιάδες.

Νὰ κι' ὁ Λεβίδης, ἐμπλεὺς πολεμικῆς μανίας,
 βομβαρδιστὴς ἀθάνατος πάσης Ἐκαρμυρνιας,
 τὰ πάντα βομβαρδίζοιτε κραυγάζει διατόρους,
 ἀλλ' ἔξαφνα σιωπηρὸς
 ἀπὸ ναυμάχου τοῦ πυρὸς
 φορεῖ τὰ φαρδόμενικα καὶ βγαίνει ρασσοφόρος,
 καὶ μὲς ἴσθ' ἄρσασα λησμονεῖ θαλασσινοῦς ἀγῶνας
 καὶ σχολιάζει προσφῶς Συνδοικαῖους κανόνας.

Κι' ὅλοι ῥωτοῦνε πῶς αὐτὸς ὁ τόσοσν τρέμον σπείρων
 ἴσθ' ἀπολυόμενα νερά
 τώρα ποθεῖ καὶ λαχταρεῖ
 ἴσθ' ἄκαλντάρη νὰ γραφεῖ τῶν ὀσιομαρτύρων,
 καὶ ἔχι ἴσθ' ἀέλους τῶν σεπτῶν κατὰ καιροῦς ναυμάχων,
 ποῦ δὲν τοὺς ἐσκαίαν ποτὲ κόσματα βατράχων.

Ὀσιομαρτύ Νικολῆ καὶ πᾶτερ Θεοφόρε,
 πῶς τόσοσν εὐκόλα ζεχνῆς τῆς Ναυτικῆς τόνουρε,
 τὴν φιλοπόλεμον ὄρημν,
 τὰ κάστρα, τὸ Ἐκαρμυρνοῦ;...
 σὺ μόνος ἴλωος ἡμῖν,
 σὺ πάλιν πρόμαχος γενεῦ.

Ὡ στρατιαὶ σταυραετῶν, ἐμπρός, τί χάσκει ἔτσι ;
 ἐθόλωσαν ἀπὸ καπνοῦς βροντῶντες οὐρανοί,
 ἴσθ' Ὄτρανθαλά, ἴσθ' Ἐτρανθαλά, νὰ φάμε κοκορέτσι,
 τὸ μόνος τὸ πολεμικὸν δὲν πρέπει ν' ὄρανη.

Ἰπὲρ θηκῶν κι' ὑπὲρ βωμῶν προγόνων τιμημένων
 γιούρια καθίνας τσαρουχᾶς
 ἴσθ' οὐς βρόντους καὶ τὰς ἰχθᾶς
 ὀλλύντων κι' ὀλλομένων.

Ἐκεῖ ψυχὴ τὸν πόλεμον δὲν σιμάζεται καμμία,
 γυναίκες κι' ἄνδρες λαχταρῶν,
 κι' οἱ Μπόρες ὄλο προχωροῦν
 καὶ φθάνουν ἴσθ' Ἰλαμία.

Ὡχι σφοδρία ἐξαρκηκὴ!... σπαθιά ἴσθ' ἥλιο λάμπουν,
 Χριστὴ καὶ Παναγία μου, μὲς ἴσθ' Ἀθῆνα ἄμπουν...
 τί στίκεισθε, πολέμαρχοι; τὰ φέμα των ξανοίγω,
 καὶ πάρτε τὰ μπουκία σας καὶ φύγετε νὰ φύγω.

Μαρτίνι, Μάουζερ, Φλωμπέρ,
 Οὐάιτ, Μπούλλερ καὶ Ζουμπέρ,
 βοῆ τῆς Ἀφρικῆς ἢ γῆ,
 τρέχουν ἐμπρός οἱ στρατηγοί,
 κι' ἐρ' ὄπλου λόγγη, κι' ἐμπρός μάς, καὶ σφάζιμ' ὄλοσνα,
 καὶ κατὰ γῆς σφαιρίζομαί με τάντερα χυμμένα.

Σκοτόνεται, βρὲ Περικλῆ, σ' ἰδοῦσα χρυσοφόρα
 καὶ τὴν ζωὴ των τὴν θαρροῦν ἐνὸς ψυρολερτεῖο,
 εἶχα πολλὴν ὑπόληψιν ἴσθ' Ἀγγλους ἔως τώρα,
 μὰ πᾶει πιά, τελείωσεν, φτοῦ των καὶ κόντρα φτοῦ.

Μαζὶ μου φτοῦ φονάζετε κι' οἱ Μαραθονομάχοι,
 σκοτόνετ' ἓνας στρατηγὸς μὲ βόλι ἴσθ' στομάχι,

κι' ἐμπρός ἴσθ' ἡ πρώτη τῆ γραμμῆ
 καθίνας πρώτος πολεμῆι,
 καὶ κόβει τοὺς περιφανῆ τοῦ Χάρου τὸ ὄραπνι,
 ποῦ λὲς πῶς ἀγωνίζονται ποῦς πρώτος νὰ πᾶννη.

Ἀφίουν τῆς μπουτιγγαῖς των, ἀφίουν τὰ μιφτεμία,
 καὶ πᾶντων τὰ τουφέκια,
 καὶ πᾶνε ροδοκόκκινα Λορδόπουλα σὰν κρίνα,
 καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Σῶλσβουρου ἴσθ' ὄλοσν κι' εἰκίνα.

Κι' ἂν εἶσαι τῆς Ἀνάσσης των μοναχογυμῶς κι' ἐγγύν
 ἀπὸ ταῦτ' ἴσθ' ὄλοσν πόλεμον καὶ ὀππῆ ἴσθ' ὀλοσν,
 καὶ βλίπεις τὰ Λορδόπουλα νὰ στίκουν σὰν τὰ βῶδια
 κι' ἀσάλευτα νὰ πολεμοῦν, λὲς καὶ δὲν ἔχουν πόδια.

Ἐκεῖ ποῦ λὲς μὲς ἴσθ' φωτιὰ δὲν πᾶν μὲ τὸ στανεῖο,
 κρῖμα ἴσθ' οὐς Ἀγγλους, κρῖμα ἴσθ' οὐς, δὲν ἔχουνε νιονῖο.
 πθῖαντων οἱ βλακέντιοι ὄροσσοί, ραδινοί,
 μὲ σφαιρίαι, μὲ κανόνια,
 κρῖμα!... δὲν θὰ γυρῶσουν μιά ἴμερα ζωντανοί
 νὰ πάρουνε γαλόνια.

Τοῦλάχιστον ἂν εἰξευαν πῶς ἴσθ' ζωὴ τὴν ἄλλη
 θὰ τοὺς ὀσθῶν προδῖταμοί, σειρήνια καὶ σπαλίταις,
 εἶ τότε θὰ τοὺς ἔλεγα χιλιαῖς φοραῖς χαλάδι
 καὶ μὲ τὰ μούτρα πῖρτετε ἴσθ' Ἰν Μπούρες τῆς μαγαγιονίταις.

Κρῖμα ἴσθ' οὐς Ἀγγλους, κρῖμα ἴσθ' οὐς, δὲν ἔχουν νοῦ κοουκούτσι,
 τρέχουν ἴσθ' Χάρο χαρποτοί
 καὶ μῆτε ξέρουν τί θὰ πῆ:
 αστρίψε το μὲ τὰ τέσσαρα καὶ κόψε το παπούτσι.

Βρὲ Λόρδε κευρικοκέφαλε καὶ βλάκα τῆς πατιντάς
 μὲ τὴν στερλίνα τῆ χρυση,
 ἄμμι τί Λόρδος εἶσαι σὺ,
 ὄταν δὲν ἔχης δύναμι νὰ ἴγγῆς ἀπαλλαγίνας;

Λόρδο νὰ λὲν τὸν κόρη σου, τὴν μάννα σου Λορδίσσα,
 καὶ νὰ μὴν ἔχης Βουλευτὴ καὶ νὰ μὴν ἔχης μέσα.
 Ἡ μάννα σας τί κούναγε, βρὲ Λόρδοι κουνενέδες;
 ἐμεῖς, ποῦ μᾶς ἄναούριζαν πολέμων ἄμανέδες,
 ποῦ μῆτε Λόρδους ἔχομεν προγόνους καὶ γονεῖς,
 ἂν καὶ ἴσθ' ὄλοσν εἰμεθα λαὸς περιφανῆ,
 ἐν τούτοις μ' ἔταν Βουλευτὴ τὸν πόλεμον γλυτόνομε
 κι' ἀρόβος τῆς ἀρίδας μας ἴσθ' ὄλοσν καρφερὲν τευτόνομε.

Εἶναι τρόντι νὰ γελᾷ
 μὲ κάθε Λόρδο μπουτιντᾶ
 καὶ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο κι' Ἀνατολῆ κι' Ἐυρώπη...
 ἄμμι κι' οἱ Μπόρες οἱ μικροί;
 κι' ἐκαίνο πῖρτεσνε νεκροί
 καὶ πολεμοῦν ἴσθ' ἄλληθινὰ καὶ τοῦσ' οἱ παληνθραῖοι.

Ἀρχίνα, προσφιλὸς Ἑλλάς,
 μὲ Μπόρες κι' Ἀγγλους νὰ γελᾷς,
 εἰσὶ γὰ τούτους γέλασεν μὲ γέλωτα σαρδόνιον
 πρὸς αἰσχος των αἰώνων,
 ρίψε περιφρονήσας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν βλεμμα,
 ποῦ χύνει τόσοσν ἀρετιῶς τὸ κυανοῦν τῆς αἵμα.

Γέλα και σὺ μαζί μ' ἐμάς
γιὰ τὸ καινούριο μακελιό,
σὺ ξέρισε πῶς νὰ πολεμάς,
σὺ τοῦ πολέμου τὸ Σχολεῖό.

Ἐσὺ Σχολῆ παγκόσμιος, ἐσὺ διδασκαλία
κι' Ἐυρώπης καὶ βαρβάρων,
κι' ἀντὶ τοὺς γαλονάδες σου ἴστων ζένον τὰ Σχολεῖα
νὰ στέλλῃς ἄρον ἄρον,
αὐτοὶ νὰ στέλλουν ἔπρεπε σ' ἐμάς τοὺς ἰδικούς των
νὰ διδάσθουν τὴν τακτικὴν πόλεμων πρωτακούστων.

Ἐσὺ, ποὺ κάθε πόλεμο ἴστων καφρὲν τὸν κρίνεις,
καὶ πρὶν ἴστων Χάγην καὶ γενῆ Συνέδριον εἰρήνης,
τὸν Ἄρην τὸν βροτολιγὸν τὸν ἐδείξεις ἀνώδυνον,
ἀνάμικτον καὶ ρόδιον,
κι' ἐφάρτωσε τὸν στέρο σου μ' ἄλογρασα κουρέλια
κι' ὁ κόσμος ὁ βλακέντιος ζεράθηκε στὰ γέλιοι.

Ἐσὺ, ποὺ ξεφρονίζουσα πολέμου διεπράγης,
πρὸς τὸ κλεινὸν Συνέδριον ἐφώνησε τῆς Χάγης:
ἀκάτω τουφίκα καὶ σπαθί,
κι' ἂν ὁ καθένας σας ποθῆ
εἰρήνην ὄντως ἀληθῆ,
νὰ πολεμήτε μάθετε ἴστων μέλλον σὺν κι' ἐμένα,
ἀλλῶες τὰ Συνέδρια πηγαίνουν ἴστων χαμίνα.

Π. — Ἐμπρὸς λοιπὸν ἴστων Τρανσβαλί, φουσκῶν, ξεφουσκῶ,
γιὰ πόλεμο λυσσῶ.
Ἄναστα, δόξης χώρα,
ἢ σακαράκις φῶρα,
σφαίρας ντοῦμ ντοῦμ σφυρίζετε,
τὸν πόλεμον κηρύττετε,
ἴστων Ἀφρικάνους σπεύσωμεν, βροντῆ μαχῶν ἀκούεται,
ὄλος ὁ κόσμος μάχεται, συμπλέκεται, συγκρούεται,
κι' ἐμεῖς ὅπου γιὰ πόλεμο τὰ ρούχα μας ἄγαγκάναμε
τόσος καιρὸς ἔπερασε καὶ πόλεμο δὲν κάναμε.

Ἦλθε Ζαήμης, τίποτα, δὲν ἐβγάλε μιλιά,
δὲν ἔπεσε στὰ σύνορα καμμία πιστολιά,
ἦλθε κι' ὁ Κόντης, τίποτα δὲν ἔστριψε τὰς φρένας,
ὄπο Κουβερνήσει, Φασουλή, καὶ πόλεμος κανένας.

Κι' ὁ Κόντης μας δὲν ἐνοεῖ πολεμικῶς νὰ δράσῃ,
μόνο μὲ Νομοσχέδια ζητεῖ νὰ μᾶς περάσῃ,
τῆς νῦν Βουλῆς θὰ κρημνισθῆ τὸ τέμενος ἀπὸνω
καὶ νέον ἔλλο θὰ κτισθῆ ἴστων κῆπον τοῦ κλαυθμῶνος,
ποῦ τῶν κηφῆων ἄλλοτε συνέτρην τὰ σμήνην,
κι' οἰκόπεδον ἀδόστοτον καὶ μάνδρα θ' ἀμεινῆ
τὸ μέρος, ποῦ ἔχειλιζε ρητορικῆς πληθῶρα,
τὸ μέρος, ποῦ χαλεπῶντας περνούσα τὸν καιρὸ μου,
καὶ σὺν δεαθαίνης ἀπ' ἐκεῖ θὰ λῆς: ἀς πᾶς τώρα
ἴστων πρῶην Βουλευτήριον νὰ κάνω τὸ νερό μου. »

Ἐστὴν τὴσση κοσμογχαλασιὰ
καὶ ἴστων μαχῶν τὸν βρόμον
παρλάρουν γιὰ τὴν φορεσιὰ
τῶν νέων Ἀστυνόμων,
ἂν θῆχουν σβέρο βυσσινί κι' ἂν θῆχουν πανταλόνι
μὲ κόκκινη λουριδα,

τὸ χρώμα μᾶς ἐμάρανε, ποῦ θῆχῃ τὸ γαλόνι
καὶ τὸ βρακί, Πατριδα.

Ἄς μαρανθῆ κατάξερους χλωρὸς εἰρήνης κλάδος,
τροχίστε τὰ λεπίδια
τώρα ποῦ ἴστων γυμναστήκανε κι' οἱ ἴστων Στόλοι τῆς Ἑλλάδος
μὲ τὰ συχνὰ ταξίδια.

Ἐστὸς Ἀφρικάνους σπεύσωμεν,
τοὺς βλακῶδες παλαίοντες,
κι' ἀφόβος ἄς ἴστων σπεύσωμεν
τῆς Ἀφρικῆς τοὺς λόντας.

Ἐμπρὸς καὶ πάλιν, θρέμματα τῆς γῆς τῆς ρωμάλιας,
Ζουρλομανῶδες βάλωμεν καὶ περιεφραλαίας.
Ντοῦμ ντοῦμ, τὸ πᾶν βροντοβολεῖ,
κι' ἐγὼ σὺ ντοῦμ, Φασουλή,
τὸ κατσαρό τσουλοῦφι
κι' ὄρεσ φτυσιαί, μαγκούφη

Πατινάδα τῶν Δασκάλων, τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων.

Εὐταξία τῆς Παιδείας, φημισμένη κεφαλή,
πῶς σοῦ κάπνισε νὰ μάθης τοὺς δασκάλους καὶ βιολί;
πῶς σοῦ κάπνισε μὲς ἴστων ἄλλα
τὰ σοφὰ καὶ τὰ μεγάλα
βιολιζήδες νὰ τοὺς βγάλης καὶ νὰ παίξουν τίρι λῆρι
σὲ γιορταίς, σὲ ντόπιους γάμους, καὶ σὲ κάθε πανηγύρι;

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, κι' οἱ λιμώττοντες δασκάλοι
θὰ σηκώσουνε κεφάλι,
τῆς γραμματικαῖς ἴστων χέρι κι' ὑπὸ μάλης τὰ βιολιά,
μὲ Μαρτίνους βιολιζήδες θὰ γερῶσιν τὰ Σχολεῖα,
καὶ θὰ τριζῆ ἴστων Ἑλλάδα
εὐμουσια περισσι,
καὶ θὰ τρώμε φασολάδα
μὲ τὸ ντό φᾶ σὺλ λά σί.

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, πρόβαλε ἴστων παραθύρι,
τίρι λῆρι τίρι λῆρι.

Ἄκου πῶς ἀκομπανιάρει τῶν δασκάλων τὰ βιολιά
γουργουρίζουσα κοιλιά.

Κὺρ Θανάση, ποῦ γανόνεις τῶν δασκάλων τῆς καυκάλιας
καὶ γιὰ θέσεις σὲ πιέζου,
τώρα πρέπει δίχως ἄλλο κι' ἢ φιλομουσιαῖς δασκάλαις
κάτι τι κι' αὐταῖς νὰ παίξουν.

Βάλε τῆς νὰ μάθουν ἄρα, φασαρμόνιχα, κλαρίνο,
κᾶν κιθάρα κι' ὄκαρινο.
Τίρι λῆρι, κὺρ Θανάση, σὺ Παιδείας εὐεργετής,
νὰ ἴστων χέρι σου φιλιέ,
ἴστων μὲς βιολιζήδες σὺν Ἀπόλλων μουναγέτης,
πίσω μίξι μὲ τὰ βιολιά.

Περνοδίνουν τὰ δοξάρια, σπάνε τῶν βιολίων ἢ κόρδαϊς,
τίρι λῆρι μὲ γουργουραίς, τίρι λῆρι μὲ τῆς λῶραϊς.
Τώρα πᾶς νὰ πάρης φρέσκο, νὰ ζαπλώσης μὲ χουζοῦρι